

Ex 32,1-14 Porušení smlouvy (zlatý býček)

/slovo na Popeleční středu 22. 2. 2012 Krč – Jindřiška Buttová/

Sestry a bratři, dnešním dnem jsme vstoupili do postního, předvelikonočního období. To trvá přesně 40 dní – 40 dní od Popeleční středy do Hodu Božího velikonočního, ovšem bez nedělí. Neděle, den Kristova vzkříšení, nikdy nebyla pro křesťany postním, smutným dnem, ale naopak radostným. / Čtyřicítka = symbolické, zaokrouhlené číslo plnosti, úplnosti. /

Čtyřicet dní – stejně dlouhá doba, jako byl Mojžíš na pohoří Sínaj, když k němu promlouval Hospodin a dal mu pro izraelský lid Desatero. 40 nádherných, úžasných dní *pro Mojžíše* v Boží blízkosti, v Hospodinově přítomnosti. 40 nekonečně dlouhých dní čekání *pro izraelský lid*. 39. den už to čekání nevydrželi. Když mezi sebou neměli svého vůdce – výraznou osobnost – Mojžíše, chtěli si zhmotnit BOHA. Mojžíš nikde, kdo ví, co se mu v tom vysokém, rozlehlém pohoří Sínaj stalo?!, neviditelný Hospodin příliš vzdálený, tak si je nahradíme něčím dosažitelným, hmatatelným. Člověk touží vidět, dokázat, sáhnout si, spočítat, změřit... a potom (možná) uvěří... „Árone, udělej nám boha,“ zní požadavek Izraelců. Udělejme si boha! Zajistíme si nějak Boží přítomnost, ochranu, pomoc. Ať nás někdo nebo něco chrání. Vlastnit, mít stále při sobě nějaký předmět, amulet, který mě chrání. Vlastnit Boží požehnání, přivolat si Boží pomoc, kdy já chci, kdykoliv, manipulovat s Bohem. - / Býk byl uctíván v egyptské zemi. A sexuální nevázaností – orgiemi si chtěli zajistit početné potomstvo, tedy nesmrtelnost. / - S věcí, s předmětem můžeme manipulovat. Vlastníme věci. Vlastníme drahé věci. Zlato, šperky, dům, drahé auto... Ale nikdy nemůžeme vlastnit člověka. Touha ovládat druhé lidi se vždycky vymstí. Nepatří nám ani naše děti, partner, manžel/ka/, přítel... Nemohu jimi manipulovat, nevlastním je, nesmím je chtít ovládat. Jsou svobodní. A natož Bůh! Ten se nedá spoutat nikým a ničím. **On** je svrchovaným Pánem. Nemůžeme ho ovlivnit, pohnout jím k lítosti, k požehnání, k ochraně ničím jiným než upřímnou modlitbou pokorného srdce. Ani půstem, žádnou obětí, žádným sebetrýzněním nepřivoláme Boha, nepohneme jím. Sebeovládání je dobré pro nás. Pokus osvobodit se v postní době od svých závislostí a zlovyků má pomoci nám samotným. Více altruismu na místo našeho sobectví má pomoci našim blízkým – máme si udělat pro ně více času. Boha může pohnout k lítosti a milosrdenství jen upřímné volání, jako byla úpěnlivá přimluva Mojžíše za jeho lid.

A vracíme se na začátek: 40 dní. Doba nekonečně dlouhá nebo tak akorát, doba důležitá, čas zkoušky? Kdybychom například 40 dní neviděli svého milovaného nebo svou milovanou, také to nevydřím a budeme hned nevěrní?!? Za co by pak stál náš vztah k tomu druhému, když bychom nevydřeli čekat na něho 40 dní?!

40 dní přípravy, pokání, očekávání, těšení se. Bůh nám v postním období dává 40 dní přípravy na Velikonoce, 6 týdnů sebezpytování, přemýšlení o sobě, lítosti a nápravy. Stejně dlouhou /nebo krátkou?/ dobu, jako dal izraelskému lidu před vydáním Desatera. Oni nevydřeli čekat, neobstáli, zklamali. Vydržíme, obstojíme my?